

Instrucțiuni de plantare si întreținere pentru **Thuja Occidentalis**

- I. Prezentare generala
- II. Plantarea
- III. Lucrările de îngrijire
- IV. Paraziți și dăunători

I. Prezentare generală

Thuja Occidentalis – este un arbore care ajunge până la o înălțime de 30m, cu coroana ovoidal-piramidală alungită, cu ramuri scurte mai mult sau mai puțin orizontale. Frunzele sunt solzoase, verde închis pe fața superioară și verde deschis pe cea inferioară. Este o specie rezistentă la ger, secetă, la umbră latentă, fum, gaze și puțin pretențioasă față de sol. Suferă la secetă prelungită.

Este specia cea mai folosită în parcuri, pe marginea parterelor, formele columnare și globuroase fiind foarte apreciate. Se mai poate folosi și sub formă de garduri vii și ziduri verzi, în grupe mici sau în mod individual. Se pretează foarte bine la tundere.

II. Plantarea

Perioada favorabilă pentru plantare este toamna, în intervalul repaosului vegetativ, în perioada cuprinsă între mijlocul lunii octombrie-mijlocul lunii noiembrie.

Plantarea de primăvară trebuie făcută înainte de pornirea mugurilor, adică până la sfârșitul lunii aprilie sau cel târziu până la mijlocul lunii mai în anii cu iernile lungi.

Puietii de arbuști rășinoși se livrează cu balot. După ce materialul săditor a fost transportat la locul de plantare, se poate depozita câteva zile prin așezarea compactă, balot lângă balot, și protejare cu un strat de pământ reavăn la exteriorul baloților. Dacă depozitarea depășește 5-6 zile, se execută șanțuri în care materialul se așează dens, se protejează cu pământ mărunțit și se udă. Manevrarea arbustului cu balot se va face cu grijă pentru a nu desprinde materialul de rădăcina.

Dimensiunile gropilor de plantare sunt de 60cm adâncime x 90cm diametru. Săparea gropilor se poate efectua cu câteva zile înainte plantării efective. Când terenul impune înlocuirea solului din săpătură, lucrarea trebuie executată din timp pentru evacuarea pământului necorespunzător și introducerea celui fertil.

La plantare, se introduce balotul în groapă fiind menținut în poziție verticală și la nivelul avut anterior în teren. Se vor efectua 3-4 tăieri laterale în materialul din care este confecționat balotul. Se fixează cu pământ la bază, se umple parțial spațiul rămas și se tasează cu ajutorul unor tasatoare înguste și cu piciorul, adăugând pământ până la umplerea gropii și evitându-se călcarea balotului ! Se modelează apoi un lighean de udare de diametrul de 1,5 metri în jurul trunchiului și se udă abundant.

ATENȚIE! În mod obligatoriu se vor tăia și îndepărta sforile cu care este legat materialul balotului de trunchiul arbustului.

III. Lucrările de îngrijire

Udarea

Se face în funcție de cantitatea de precipitații, conform tabelului de mai jos, fiind necesară în primii doi ani de la plantare.

Precipitații lunare	Cantitate de apă suplimentară – 7 zile
<30 l / mp	20-30l / arbust
30-50 l / mp	10-20 l / arbust
>50 l / mp	Nu este necesară

ATENȚIE! Udarea se efectuează după a doua jumătate a nopții.

Apa se administrează atât pe coronamente, cât și pe rădăcini, sub formă de ploaie artificială și prin inundarea ligheanelor amenajate la baza plantei, pe toată durata perioadei calde. Temperatura apei trebuie să fie cât mai apropiată de cea a mediului înconjurător.

Fertilizarea

Dacă apa folosită la udare este calcaroasă, există posibilitatea ca, în timp, aceasta să spele anumite minerale din pământ (Fe, Mg), ceea ce va încetini și îngreuna procesul de fotosinteză, schimbând culoarea plantelor în verde deschis. În acest caz, este necesar un tratament pe bază de îngrășămintă foliare cu magneziu. Uneori, acesta trebuie repetat după 45 de zile, putând fi aplicat și ca metodă preventivă.

În primii doi ani, sunt necesare trei aporturi de îngrășămintă anual: primăvara, vara și toamna devreme. Se folosește un îngrășământ NPK 12-12-17, cu o doză de 100 - 150

grame pe metru pătrat, ce nu trebuie depășită. Tratatamentul trebuie însoțit de o udare prealabilă.

ATENȚIE! A nu se folosi îngrășăminte naturale provenite din gunoi compostat de ovine, cabaline sau bovine.

Cosmetizarea (tăierea)

Existența unui singur trunchi, forma regulată, simetria cu care se dezvoltă ramurile fac ca, în general, la conifere, tăierea să nu fie absolute obligatorie.

Acești arbori se formează, în marea majoritate a cazurilor singuri, în cea mai perfectă armonie, mai ales în cazul în care sunt plantați izolat. Această simetrie în creștere poate persista zeci de ani. Atunci când se urmărește obținerea unor exemplare dense, compacte, sau a unor forme geometrice, se aplică ciupiri sau tăieri. În cazul formelor curioase, bizare, deosebite, cât și a gardurilor vii, este necesar să li se aplice două cosmetizări anuale, o dată la începutul verii și apoi la sfârșitul acesteia.

La prima tundere anuală se scurtează doar vârfurile lăstarilor, în vederea menținerii formei. Ultima tundere anuală trebuie condusă în funcție de condițiile climatice ale regiunii, lăstarii tineri ce rezulta din aceasta trebuind să intre în iarnă lignificați, pentru a nu fi distruși de ger. Important! În urma tăierilor, pe întreaga suprafață a ramurilor rămase după tăieri, trebuie neapărat să existe părți de lăstari “cu ace”, respective cu creșteri anuale. În cazul în care tăierile se fac fără să existe aceste creșteri anuale, apar goluri nedorite în coronament, situație în care, de cele mai multe ori, nu mai pot fi remediate și vor da plantei un aspect neplăcut.

Tăierile care se aplică pentru obținerea de forme geometrice trebuie conduse astfel încât, pe măsură ce merg spre vârf, forma plantei să se îngusteze. Lăsând părțile laterale ale plantei într-o poziție perfect verticală, riscăm ca părțile de la bază să se degarnisească și să producă goluri.

Imediat după plantare, arbuștii aleși de dvs nu vor avea nevoie de tăiere, deoarece aceștia au fost pregătiți la forma respectivă încă din pepinieră. În cazul în care unele ramuri se vor dezvolta în detrimentul altora, acesta vor fi “reținute” din creștere prin ciupiri sau prin înlăturarea mugurilor laterali mai puternici, înainte ca aceștia să intre în starea de vegetație activă. Se va evita tăierea unor porțiuni de ramuri. De asemenea, atunci când se va face ciupirea sau înlăturarea mugurilor laterali, se va păstra un număr oarecare de muguri, altfel ramificația rămâne slabă sau rară. Dacă nu se dorește o creștere foarte mare, ci o menținere la un volum redus, se va proceda la ciupirea deasupra a mugurilor terminali. Dacă vârful unei plante este distrus din diferite cauze și se dorește ca planta să își continue creșterea pe verticală, astfel de cazuri pot fi remediate cu ușurință. Aceste conifere au însușirea de a

forma ramificații. Uneia dintre acestea, de preferință cea mai de sus, i se imprimă o poziție verticală prin palisarea de un tutore. În scurt timp de la palisare, dispariția vechiului vârf nu va mai putea fi observată.

De multe ori, se poate constata apariția la vârf a uneia sau mai multor ramuri, care formează în final niște smocuri (îngrămădiri de ramuri), ce împiedică dezvoltarea mai departe a vârfului plantei. Asupra acestor abateri ale plantei se poate interveni prin îndepărtarea smocurilor, în cazul în care dorim ca planta să își continue dezvoltarea verticală, sau pot fi lăsate să se dezvolte în voie, contribuind astfel cu prezența de noi siluete în cadrul scenelor de vegetație decorativă.

În cazul în care temperaturile scăzute distrug ramuri, se pot alica tăieri de regenerare. Aceste tăieri constau în înlăturarea tuturor ramurilor moarte de pe trunchi. Pe trunchi vor apărea numeroși muguri care vor deveni noi lăstari și care vor înlocui complet coroana distrusă. În acest caz, reprezintă totuși o condiție prezența pe trunchi a unui număr oarecare de ramuri sănătoase, verzi, neatacate de ger.

IV. Paraziți și dăunători

În perioadă imediat următoare plantării, din cauza diferențelor climaterice, cât și a compoziției diferite a solului, arbuștii pot fi vulnerabili în fața fenomenelor de fâinare și ruginire, astfel că la maxim 7-10 zile de la plantare trebuie aplicat un tratament preventiv împotriva acestor afecțiuni.

Cel mai întâlnit dăunător al arbuștilor de Thuja, păianjenul roșu al coniferelor (*Olygonychus ununguis*), este o căpușă mică, de culoare galben-roșiatică, ce își depune ouale roșii pe pânzele de mătase cu care acoperă tulpinile și frunzele. Produce pagube însemnate, mai ales în verile calde și secetoase, frunzele putându-se decolora și scutura.

Prevenirea și combaterea acestui dăunător se fac prin tratament chimic, cu substanțe pe bază de *bifenthrin*, *dimethoate* sau *pirimipho-metil*. Pentru prevenirea apariției acestui dăunător, se va efectua încă din prima jumătate a lunii iulie a primului an de la plantare un tratament, excepție făcând cazurile în care, în imediata apropiere vor exista plantații de viță de vie, caz în care aplicarea se va face în prima jumătate a lunii iunie.